

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 15169/16 (2013)
Дана 07.12.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Катариниом Пецић Илић, као записничарем, у поступку извршења одлуке Уставног суда бр. Уж-1946/2015 од 06.10.2016. године, донете по уставној жалби тужиоца А.А. из ..., изјављеној против пресуде Управног суда, У 9061/13 од 29.01.2015. године, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., ул. ... број ..., и Б.Б. из ..., ул. ... број ..., које заступа пуномоћник Михаиловић Јасмина, адвокат из Ваљева, ул. Карађорђева 117-121, против тужене Жалбене Комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 120-01-114/2013-01 од 10.04.2013. године, у предмету исплате додатка на плату, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.12.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 120-01-114/2013-01 од 10.04.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцима А.А. из ... и Б.Б. из ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 31.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда У 9061/13 од 29.01.2015. године одбијена је тужба тужилаца изјављена против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: ... од 10.04.2013. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужилаца, полицијских службеника Министарства унутрашњих послова Републике Србије,

изјављена на решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, Полицијске управе за град Београд, ... број: ... од 20.02.2013. године, а којим решењем је одбијен њихов захтев за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, за период од 11.04.2004. до 11.04.2007. године.

Против наведене пресуде Управног суда тужилац А.А. је Уставном суду изјавио уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж-1946/2015 од 06.10.2016. године у тачки 1. диспозитива усвојена је жалба А.А. и утврђено да је пресудом Управног суда У 9061/13 од 29.01.2015. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. диспозитива, поништена је пресуда Управног суда У 9061/13 од 29.01.2015. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: ... од 10.04.2013. године, док је тачком 3. диспозитива констатовано да одлука суда има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

Према образложењу одлуке Уставног суда, Уставни суд је претходно утврдио да је подносилац уставне жалбе у управном поступку и у управном спору, који су претходили уставносудском поступку, био у битно сличној чињеничној и правној ситуацији као и подносилац уставне жалбе В.В. у предмету Уж. 2188/2013. Полазећи од изнетог, Уставни суд је оценио да је оспореном пресудом подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, а оваква одлука је утемељена на разлозима датим у образложењу одлуке Уставног суда Уж. 2188/2013 од 26.02.2016. године, која је објављена на веб сајту Уставног суда. На основу изнетог, Уставни суд је уставну жалбу усвојио, поништио пресуду Управног суда У 9061/13 од 29.01.2015. године и одредио овом суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: ... од 10.04.2013. године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је усвојена уставна жалба и утврђена повреда права на правично суђење, наложено је надлежном суду да донесе нову одлуку по тужби подносиоца поднетој против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: ... од 10.04.2013. године.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити

појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У члану 87. Закона о Уставном суду прописано је да ако је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неки од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 1946/2015 од 06.10.2016. године наложио да се штетне последице повреде права на правично суђење подносиоца уставне жалбе А.А., као и лица која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији, извршене пресудом Управног суда У 9061/13 од 29.01.2015. године, отклоне доношењем нове одлуке по тужби изјављеној против решења Жалбене комисије Владе број: ... од 10.04.2013. године.

Поступајући у извршењу наведене Одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. став 2. Устава РС, члана 104. став 1. и члана 87. Закона о Уставном суду, те поново решавајући о тужби тужилаца од 03.06.2013. године, изјављеној против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број: ... од 10.04.2013. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, а у складу са правним ставом изнетим у Одлуци Уставног суда Уж 1946/2015 од 01.11.2016. године, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Тужбом, поднетој Управном суду, препорученом пошљом преко поште, дана 03.06.2013. године, тужиоци, преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. У тужби се позивају на пресуду Врховног суда У 5728/07 од 11.12.2008. године и пресуду Управног суда 11165/10 (2009) од 31.03.2011. године. Даље у тужби цитирају члан 36а Закона о радним односима, Директиву Европске Уније о радном времену број 2003/88 ЕЗЗ од 04.11.2003. године, члан 2., 4. и 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама; као и члан 23. Уредбе о накнадама и другим примањима запослених у државним органима. Даље истичу да у конкретном случају тужени орган уопште није ни утврђивао чињенично стање, није ни рачунао да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рад на дан празника, ни рад ноћу, да ли су донета решења о прерасподели и колики је укупан фонд радних сати тужилаца, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Тужени орган је погрешно применио материјално право из разлога што сматра да се у периоду за који се потражује исплата додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу тужиоци остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу. Ово нарочито што иста увећања по истом основу остварују сви запослени у МУП-у. Међутим Правилницима о платама радника Министарства унутрашњих послова, а на које се тужени позива утврђује се да запослени имају право на коефицијент који се одређује према платној групи и платном разреду; увећање на тај коефицијент по основу посебних услова рада, тежине и природе послова и задатака, а не по основу додатка на плату, како то тужени истиче. У појединачним решењима о утврђивању коефицијената тужилаца нигде се не каже да су у коефицијент урачати и наведени додаци на плату, нити додаци уопште могу бити урачунати у коефицијент, с обзиром да њихова висина зависи од конкретног временаведеног на раду. Неприхватљива је и констатација туженог органа, односно изношење правног схватања Жалбене комисије да од ступања

на снагу Закона о полицији, тужиоци остварују право на коефицијент за обрачун плата који је од 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, а да притом нису утврдили да ли је и на који начин првостепени орган применио могућност увећања коефицијента предвиђена чланом 147. Закона о полицији, да ли су и када донета појединачна решења за припаднике полиције којима се регулиште плата по Закону о полицији, о висини средстава потребних за исплату овако увећаних коефицијената да и не говоримо. Даље се као пример, наводи рад судија и судијских помоћника који имају исту стручну спрему, али не обављају посао исте сложености, одговорности и тежине и немају исти коефицијент радног места. Ово тим пре што су запослени у МУП-у сврстани у 33 платни разред, па се не може поредити запослени који је разврстан у 12 са запосленим који је на пример у 32 платном разреду. Посебно истичу да су поднели жалбу Уставном суду, те да је Уставни суд у више одлука и то: одлуци Уж 1530/08 од 21.01.2010. године; Уж 292/08 од 17.03.2010. године и Уж 97/08 од 16.04.2010. године, заузео став да припадници полиције имају право на исплату зараде за основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних и верских празника, који су нерадни дани и за време важења Закона о полицији. Предлажу да суд донесе пресуду којом ће тужбу да уважи и поништи оспорено решење; обавезе тужени орган да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 02.04.2004. године до 02.04.2007. године у износима утврђеним вештачењем у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, као и обавезе тужени орган да тужиоцима исплати трошкове поступка и то: 30.000,00 динара на име састава тужбе, поднесака, увећано за 50% за сваког заступаног тужиоца, укупно од по 45.000,00 динара за састав поднеска и тужби, као и таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при свим наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, поступајући по захтеву тужилаца да им се исплати додатак на плату за прековремени рад, рад на дан државних и верских празника и рад ноћу, за период од 11.04.2004. до 11.04.2007. године, у поновном поступку поднети захтев одбио, као неоснован, јер је нашао да се у конкретном случају накнаде за прековремени рад, рад на дан државних и верских празника и рад ноћу не сматрају посебним накнадама које припадају радницима МУП-а Републике Србије, с обзиром да су због посебних услова и нередовности у раду већ остварили право на увећање коефицијента плате на начин и у висини прописаној чланом 147. став 1. Закона о полицији. Првостепени орган притом налази да тужиоцима тражено право не припада из разлога што им је утврђен већи коефицијент у односу на упоредног радника који нема нередовности у раду и то већи за најмање 30% до 50%, јер је према члану 20. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС", бр. 44/91...106/03) који се примењивао до 29.11.2015. године, овлашћено службено лице дужно да послове безбедности Републике, заштите живота, личне и имовинске сигурности грађана, спречавања и откривања кривичних дела и хватања њихових учинилаца, одржавања јавног реда и мира, обавља без обзира да ли се налази на службеној дужности и да ли му је то стављено у задатак. Стога првостепени

орган закључује да су ова лица по природи посла и услова рада дужна *ex lege* радити прековремено, за шта су плаћена платом одређеном коефицијентом који у себи садржи ову природу посла и овакве услове рада, па држава као послодавац није била у обавези да овлашћеним службеним лицима (што је случај са именованим полицијским службеницима) и радницима на одређеним дужностима исплаћује посебну накнаду за обављен прековремени рад. Поред наведеног, а према образложењу како првостепеног решења, тако и оспореног решења туженог органа, ступањем на снагу Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 101/05) дана 29.11.2005. године према одредби члана 147. наведеног закона запослени у Министарству унутрашњих послова, због посебних услова рада, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, прековременог рада и других видова нередовности у раду остварују право на коефицијенте за обрачун плате који су за 30 – 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, тако да се у смислу цитиране законске одредбе наведеним радницима посебност обављања послова вреднује увећањем коефицијента, да су ове норме *lex specialis* тако да се на запослене у Министарству унутрашњих послова не примењују одредбе општих радно правних прописа о увећаној заради. Осим тога, Правилником о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 021-992/96-1 од 05.04.1996. године – 01 стр.пов.бр. 185/05 од 14.01.2005. године који је важио до ступања на снагу Закона о полицији и на основу тог закона донетог Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године, било је предвиђено да запослени у Министарству унутрашњих послова има право на коефицијент који се одређује према платној групи или платном разреду у који се радно место разврстава (члан 2.) и право на увећање тог коефицијента за 30% (члан 3.) и право на коефицијент по основу звања, и чина који запослени има (члан 5.). Чланом 1. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова СТ 01 стр.пов. број 4908/06-4 од 26.06.2006. године прописано је да се истим у складу са законом и колективним уговором, уређују плате запослених у Министарству унутрашњих послова утврђивањем висине коефицијената, а чланом 2. да се основни коефицијент утврђује за послове радног места, а додатни коефицијенти у односу на послове радног места, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова, ка и за звање односно чин. Даље је наведено да је увидом у појединачна решења о утврђивању коефицијента плате за све подносиоце захтева, која су донета у складу са Законом о полицији и у складу са Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова СТ 01 стр.пов. Број 4908/06-4 од 26.06.2006. године, првостепени орган утврдио да је свим именованим полицијским службеницима утврђена висина укупног коефицијента плате, и то: по члану 3. основни коефицијент који је већи од основног коефицијента радника Министарства унутрашњих послова који немају овлашћења за најмање 30% до 50%, по члану 4. додатни коефицијент који је такође већи од коефицијента радника Министарства који немају овлашћења и по члану 7. додатни коефицијент за звање, односно чин. Стога је првостепени орган нашао да су тужиоци у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу већ остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу, што се види упоређивањем појединачних решења и утврђивањем коефицијената тужилаца са запосленима који имају исти степен стручне спреме, а раде на пословима радног места које нема нередовности у раду. При томе првостепени орган за упоредног радника за

сваког од тужилаца појединачно узима запосленог који нема нередовности у раду у Полицијској управи за град Београд 13. Одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, Жалбена комисија Владе Републике Србије је, прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, оцењујући да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења детаљно образложио висину коефицијента тужилаца по Правилнику, упоређујући их са коефицијентом плате запосленог који има исти степен стручне спреме, ради на пословима радног места који нема додатак на плату за прековремени рад, рад на дане државног и верског празника и рад ноћу, из чега тужени орган закључује да су тужиоци за период за који потражују исплату додатка на плату већ остварили право на увећање коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу у складу са прописима на које се првостепени орган позвао. Тужени орган је, такође, указао да се у списима предмета налазе и појединачна решења из којих би се могло утврдити да су тужиоци остварили право на коефицијенте који су 30-50% номинално већи од коефицијената за друге полицијске службенике са којима је вршено упоређивање. Налазећи да су тужиоци, по основу посебних услова рада – што укључује и сва одступања од прописане редовности рада у погледу дужине и времена његовог извршења, остварили право на увећање зараде у смислу члана 47. Закона о унутрашњим пословима, те да је решење првостепеног органа засновано на правилној примени материјалног права, то је жалбу тужилаца одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења на основу члана 230. Закона о општем управном поступку.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужилаца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног органа по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона. Ово због тога што се захтев тужилаца односи на период од 11.04.2004. до 11.04.2007. године, у ком периоду је до 29.11.2005. године био на снази Закон о унутрашњим пословима (“Службени гласник РС”, бр. 44/91, 79/91 и 54/96), а након тога Закон о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 101/05), те да је све до 01.01.2007. године био на снази Закон о платама у државним органима и јавним службама (“Службени гласник РС”, бр. 34/01 и 62/06), као и Правилник о правима радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 021-992/96 од 05.04.1996. године, 01 стр.пов бр. 185/05 од 14.05.2001. године, који је важио до ступања на снагу Закона о полицији, а на основу тог закона је донет Правилник о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 28.11.2005. године и Ст 09 стр.пов.бр. 15070/05-06 од 13.06.2006. године и Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова СТ 01 стр.пов. број 4908/06-4 од 26.06.2006. године, који у утуженом периоду различито регулишу питање исплате увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни. Уставни суд у пресуди Уж. 2188/2013 од 26.02.2016. године, као и у већем броју других одлука и Врховни касациони суд заузели су став да полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године имају право на увећану плату због такозване “нередовности” (државни и верски празник, рад ноћу, сменски рад и прековремени рад), у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општим колективним уговором и чланом 108. вежећег Закона о раду као и да наведена лица у периоду од

26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. године) немају право на увећање плате по основу нередовности ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике. Из утврђеног чињеничног стања и садржине списима приложених појединачних решења о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата тужилаца не може се закључити да ли је тужиоцима утврђен коефицијент у складу са одредбама цитираног Правилника о платама, нити да су тужиоци за утужени период остварили право на увећање основног коефицијента и то за не мање од 30% како тужени орган погрешно закључује. Првостепени орган утврђује проценат повећања плате тужилаца упоређивањем са платом запосленог који има исти степен стручне спреме а ради на пословима радног места које нема нередовности у раду, тако што у образложењу свог решења наводи да је то утврђено увидом у појединачна решења тужилаца и у решења којима је утврђен укупни коефицијент плате за упоредног радника у спорном периоду који нема додатак на плату за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, а да при том не наводи која су то појединачна решења, нити се иста налазе у списима предмета, што је противно садржини члана 147. Закона о полицији, према којој упоредни радник по правилу треба да буде овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као и тужиоци, које нема нередовности у раду. По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у жалбеном поступку, а нити законитост оспореног решења у управном спору. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, то је оспорено решење у конкретном случају, супротно наведеној одредби ЗУП-а, јер не садржи напред наведене податке. У вези с тим не садржи ни разлоге за закључак да су испуњени услови прописани чланом 230. став 1. ЗУП-а, да се одбије жалба коју су тужиоци изјавили против решења првостепеног органа, па је у поновном поступку потребно отклонити наведену повреду правила поступка и донети ново, на закону засновано решење, имајући у виду да у смислу цитираних прописа полицајцима и овлашћеним службеним лицима припада право на увећану зараду до 20.06.2006. године, без обзира да ли су добили увећање од 30% а после тог периода, имају право, под условом да нису добили увећање основне плате што је потребно на несумњив начин утврдити за сваког тужиоца појединачно.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреду правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Суд није прихватио захтев тужилаца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреду правила поступка од стране туженог

органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, те није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужилаца да им тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да су тужиоци имали трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, будући да су заступани од стране пуномоћника из реда адвоката, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр.121/12), као и трошкове судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и судске таксе на пресуду у износу од 980,00 динара, па је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде на основу одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену у управном спору упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 07.12.2016. године, 20 У 15169/16 (2013)

Записничар
Катарина Пецић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP/AM